

[Inger Gautier Schmit.]

Udtryk for den nye Fremgangsmaade, man bruger inden for Gudløshedspropagandaen, idet man nu ikke vil fare frem med Brask og Bram, men, som man siger, vil gaa frem paa fredelig Vis, det vil sige prøve at fremelske Ligeegyldighed over for Religionen, prøve at borteliminere hele denne Interesse gennem Gudløsheds museer, gennem Foredrag, gennem Gudløsheds litteratur, gennem Opretelse af Seminarier, hvor Gudløshedsmissionærer skal uddannes til denne Propaganda.

At saadant foreligger, lader sig ikke bortdiskutere. Hvad var da mere naturligt, end at der igen i Aar fortsættes med dette Arbejde i Rusland? Som jeg før nævnte, omtaler det russiske Tidsskrift „Antireligiosnik“ netop den Kongres, som sidste Aar fandt Sted, og udtaler sin Tilfredshed med det Samarbejde, som man i de forskellige Stater har indledet mod al Religion, som man betragter som Opium for Folket.

Som Bevis for, at denne Kongres har fundet Sted, kan anføres forskellige Ting. Naturligvis vil det ærede Medlem Hr. Alfred Jensen over for disse Kendsgerninger, saavel som over for Referater fra Bladene, der bliver læst op, stille sig afvisende og sige, at den har ikke fundet Sted. Men jeg kan kun holde mig til de Meddelelser, som er tilflydt mig, og de gaar ud paa, at denne Kongres har fundet Sted. At den ikke har været annonceret i den russiske Presse, tror jeg er rigtigt, men at den er kommet frem i andre Landes Presse, tror jeg er lige saa rigtigt og sandt.

Saaledes har jeg bragt i Erfaring, at den allerede den 9. Februar kom frem i et Blad i Kowno og ligeledes har været omtalt i det store italienske Blad „Osservatore Romano“ Fredag den 12. Februar 1937. I dette Blad fremkom et kort Referat af Kongressen og endda Meddelelser om de Lande, der var repræsenteret, og efter Breve, jeg har set, vil der senere fremkomme en detailleret Meddelelse om, hvorledes hele Kongressen har formet sig. Det ærede Medlem vil selvfølgelig fastholde sin Paastand, og jeg vil fastholde min Paastand, der hviler paa Kendsgerninger, idet det jo er kendte Blade, jeg her har citeret, og i hvilke Meddelelser om, at denne Kongres har fundet Sted, har været trykt.

Det er i øvrigt uendelig ligeegyldigt, om den har fundet Sted eller ej. Det, der er Hovedsagen, er, at vi overhovedet ikke kan komme uden om, at der er et mægtigt Arbejde i Gang for denne Gudløshedsbevægelse. Derfor bliver det et alvorligt Spørgsmaal for kristne Lande, ogsaa for

vort Land, om vi ganske stiltiende skal se paa den Bevægelses Udbredelse, eller om vi skal danne skarp Front imod den.

Man har bebrejdet Biskop Fuglsang Damgaard, at han har henvendt sig til sine Embedsbrødre i denne Sag — der er nogle, der finder, at Udtrykket „Embedsbrødre“ er et morsomt Udtryk, men det er, fordi de aldeles ikke forstaaer den indre Forbindelse, der er mellem de Mennesker, der arbejder i Kirkens Tjeneste. Men jeg vil dog i denne Forbindelse sige, at det ikke alene er den danske Biskop, der har taget et saadant Initiativ, idet den højeste gejstlige i München har rettet en Henvendelse til sine Embedsbrødre, hvor han gør opmærksom paa Afholdelsen af denne Kongres og netop opfordrer og opmuntrer dem til at gaa ud at kæmpe for Evangeliet mod denne Gudløshedsbevægelse. Man ser heraf, at det ingenlunde er et isoleret Tilfælde, at den københavnske Biskop har tilladt sig denne Henvendelse, men at man ogsaa andre Steder inden for Kirken har taget et lignende Initiativ.

Det fremgaar af mine Udtalelser her, at vi ikke i nogen Maade fra vor Side finder Anledning til at dadle eller kritisere den af Biskoppen og Stiftsprovsten foretagne Handling, og jeg maa beklage, at Kirkeministeren i sine Udtalelser til en vis Grad gav Udtryk for en Misbilligelse over for Biskoppen, idet Kirkeministeren kom med Udtalelser om, at han ikke fandt de Oplysninger fyldestgørende, som havde været Aarsag til Henvendelsen, og at Biskoppen havde Forpligtelser over for Staten som dennes Embedsmand, saaledes at han burde vise fornøden Varsomhed over for fremmede Stater.

Her synes jeg, den højtærede Kirkeminister gør sig skyldig i den samme beklagelige Fejltagelse som Ordføreren for Forespørgerne, idet Ministeren blander ganske uvedkommende Ting ind i denne Sag. Jeg synes, det havde været overordentlig heldigt, om Ministeren klart og skarpt havde sagt: Dette er kun en Henvendelse med Hensyn til aandeligt Arbejde og med Hensyn til aandelig Støtte i denne Kamp, men har intet som helst med politiske Spørgsmaal, politiske Statsformer eller noget som helst af den Slags at gøre.

En saadan klar Udtalelse kom ikke fra Ministeren, hvorimod der er kommet en lidt forblommet, men alligevel utvetydig Udtalelse om, at han ikke mente, at Biskoppen havde været i sin fulde Ret, navnlig som Embedsmand under Staten, til at foretage en saadan Henvendelse. Jeg maa